

Arrest

nr. 48 787 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Macedonië, meerbepaald uit het dorp Cerkez, gelegen in de gemeente Kumanovë. U hebt de Macedonische nationaliteit. In 2006 huwde u met (G.E.) met wie u één minderjarige dochter heeft. In de periode 1994-1995 vervulde u uw militaire dienstplicht. Tijdens deze dienstplicht werd u ervan beschuldigd een lot militaire telefoons bestemd voor wachthuizen te hebben ontvreemd. U werd voor deze feiten in 1994 door een militaire rechtbank in Macedonië tot tien dagen gevangenisstraf veroordeeld. U zat deze straf uit in december 1994 in de militaire gevangenis van Skopje. Hierna werd u vrijgelaten en beëindigde u uw militaire dienstplicht. Ofschoon u voor deze feiten werd veroordeeld en uw straf uitzat, wordt u tot op

vandaag door de politie in Macedonië gezocht voor deze diefstal. Sinds 1995 zijn ze actief naar u op zoek en komen ze elke twee à vier dagen langs bij familie en vrienden van u om naar u te vragen. Ze vaardigden tevens een arrestatiebevel tegen u uit. Om uit hun handen te blijven, verhuisde u voortdurend van woonplaats. Sinds uw huwelijk in 2006 woonde u voornamelijk in Gjilan, Kosovo. Wanneer u in die periode terugkeerde naar Macedonië, verbleef u steeds op verschillende adressen in de stad Kumanovë. U deed dit om uit de handen van de politie te blijven. Dit vormde het hoofdmotief voor uw uiteindelijke vertrek naar België. Uw vertrek naar België is daarnaast ook ingegeven door de medische problemen van uw echtgenote in Macedonië. Enige tijd geleden – uw echtgenote was op dat ogenblik vijf maanden zwanger – diende zij gehospitaliseerd te worden met een inwendige bloeding. Uiteindelijk drong een medische ingreep zich op en verloor ze het kind. U bent de mening toegedaan dat uw echtgenote zowel in het hospitaal van Kumanovë als in dat van Skopje onvoldoende medisch werd behandeld. Het wegnemen van jullie ongeborn kind gebeurde bovendien zonder uw medeweten en instemming. Ook het feit dat u als etnische Albanees in het verleden werd gediscrimineerd en de slechte algemene economische situatie speelden mee in uw beslissing het land te verlaten. Op 24 februari 2010 verliet u samen met uw echtgenote en jullie minderjarige dochter Macedonië. Op 25 februari 2010 kwamen jullie in België aan en de volgende dag dienden jullie hier in België een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Macedonisch paspoort uitgereikt op 20 juni 2007 en van uw Macedonische identiteitskaart uitgereikt op 12 december 2004.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen die u in Macedonië kende met de autoriteiten afgelegd op het Commissariaat-generaal op **meerdere essentiële punten** niet stroken met de verklaringen door u in dit verband afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal voor een diefstal van een lot telefoons tijdens uw legerdienst door een militaire rechtbank te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien dagen. U zat deze straf uit in december 1994. Vervolgens werd u voor diezelfde feiten - waarvoor u reeds werd veroordeeld - van 1995 tot heden door de Macedonische politie actief gezocht. Zo kwamen zij gedurende al die tijd (van 1995 tot uw vertrek) elke twee à drie dagen naar u zoeken bij familie en kennissen. Ze vaardigden voor deze feiten tevens een arrestatiebevel tegen u uit. Als gevolg hiervan diende u steeds van woonplaats te veranderen en was u zelfs genooddaakt lange tijd in Kosovo te gaan wonen. U voegde er nog aan toe dat deze feiten het hoofdmotief vormden voor uw vertrek uit Macedonië in februari 2010 (CGVS, p.2-5; p.7). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken repte u evenwel over dit alles met geen woord. Nochtans werd toen actief gepolst naar uw vrees bij terugkeer naar Macedonië en de problemen die u in dit verband hebt gekend. U verklaarde toen nooit door een rechtbank in Macedonië te zijn veroordeeld en nooit in de gevangenis te hebben gezeten. Op de vraag of u in Macedonië ooit problemen kende met de politie antwoordde u eveneens ontkennend (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1 tot 3.9). Geconfronteerd met deze zeer ernstige tegenstrijdigheden in uw relaas, stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet wou aanhalen. U wou dit deel van uw verhaal pas vertellen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2, 3 en 7). Deze uitleg is evenwel totaal onafdoende. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u bij terugkeer naar Macedonië problemen vreest of riskeert. Deze verklaringen werden bovendien door u ter akkoord ondertekend. Uw verklaringen aangaande uw beweerdde problemen met de Macedonische politie afgelegd op het Commissariaat-generaal waren daarenboven nog op andere punten ontoereikend. Zo is het op zich reeds zeer weinig geloofwaardig dat u door de Macedonische politie gedurende niet minder dan vijftien jaar actief zou zijn gezocht voor een diefstal waarvoor u reeds in het verleden werd veroordeeld en waarvoor u uw straf reeds hebt uitgezeten. U verklaarde tevens voor deze problemen met de Macedonische politie twee jaar geleden een advocaat onder de arm te hebben genomen. U slaagde er vervolgens evenwel niet in de naam of andere contactgegevens van deze persoon te geven (CGVS, p. 4). U slaagde er tot slot ook niet in enig stavingsdocument van deze problemen neer te leggen, dit ofschoon u bijvoorbeeld verklaarde dat er reeds lange tijd een arrestatiebevel tegen u voor deze feiten werd uitgevaardigd (CGVS, p. 4). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de Macedonische politie. Deze vormden luidens uw verklaringen het

hoofdmotief voor uw vertrek uit Macedonië (CGVS, p. 7). Deze vaststelling ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

U verwijst tevens naar het verlies van uw ongeborn kind en de gezondheidsproblemen van uw echtgenote als bijkomend motief voor uw vertrek uit Macedonië. Uw echtgenote werd opgenomen met een bloeding in het hospitaal tijdens haar zwangerschap. Uiteindelijk verloor zij het kind. U wijt dit aan het feit dat zij onvoldoende medisch behandeld zou zijn (CGVS, p. 8). U hekelt in dit verband tevens het feit dat dit kind werd weggenomen zonder uw uitdrukkelijke toestemming (CGVS, p. 8). Ook wat dit betreft moet worden vastgesteld dat u deze beweringen geenszins aannemelijk kon maken. Zo slaagde u er vooreerst niet in de naam van de arts(en) te geven die deze ingreep zouden hebben uitgevoerd (CGVS, p. 8). Ook de naam van het hospitaal in Skopje waar deze ingreep zou plaatsgevonden hebben, was u onbekend (CGVS, p. 8). U slaagde er evenmin in deze gebeurtenis duidelijk in de tijd te situeren (CGVS, p. 8). U en uw echtgenote lieten tevens na deze feiten naderhand aan te kaarten. Zo richtten jullie zich bijvoorbeeld niet tot de directie van het hospitaal of tot de autoriteiten om deze feiten onder de aandacht te brengen en/of een klacht in te dienen. U deed dit niet omdat u zelf door de politie gezocht werd en uw echtgenote diende geen klacht in omdat, als ze dit zou gedaan hebben, men haar vragen over u zou stellen (CGVS, p.8-9). Gezien hierboven reeds gebleken is dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u door de politie gezocht wordt, kan er evenmin aan de reden waarom u geen klacht indiende geloof gehecht worden. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde medische problemen ernstig in het gedrang komt. Dat hieraan slechts weinig geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat u evenmin documenten aanbracht die deze beweerde medische problemen van uw echtgenote en uw stelling dat zij onvoldoende medische zou behandeld zijn, zouden kunnen ondersteunen. U verklaarde in dit verband dat noch het hospitaal in Kumanovë, noch het hospitaal in Skopje ooit enig document aan uw echtgenote zouden gegeven hebben waardoor haar ziekenhuisverblijf niet kon gestaafd worden (CGVS, p. 9). Uw echtgenote legde hierover evenwel andere verklaringen af. Zij stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet dat zij wel degelijk van beide hospitalen een attest van opname en verblijf ontving (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Zij liet evenwel beide documenten achter in Macedonië (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Er werd uw echtgenote vervolgens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd deze documenten naar België te laten opsturen en voor te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. Zij kreeg tien werkdagen de tijd om de originele stukken aan te brengen (CGVS echtgenote, p. 5). Tot op heden werden deze documenten niet voorgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Het door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenote zwanger is en de vermoedelijke bevalling is voorzien op 28 november 2010."

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, afkomstig uit Macedonië, meerbepaald uit Kumanovë. U hebt de Macedonische nationaliteit. In 2006 huwde u met (G.Z.) (O.V. 6.586.456) met wie u vandaag één minderjarige dochter heeft. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen bijkomende vluchtmotieven aanhaalt. U verliet in eerste instantie Macedonië omwille van de problemen van uw echtgenote met de Macedonische politie en omwille van de problemen die u persoonlijk kende naar aanleiding van uw vorige zwangerschap. In februari 2009 werd u immers met een bloeding opgenomen in het hospitaal van Kumanovë. U was op dat ogenblik vijf maanden zwanger. U verbleef daar eerst tien dagen en u werd er onvoldoende onderzocht. Daarna diende u overgebracht te worden naar een hospitaal in Skopje. Daar besliste men de bevalling in te leiden waarop u uw kind verloor. Men kon of wou het kind niet redden. De enige reden waarom u medisch zo slecht behandeld werd en uiteindelijk het kind verloor is volgens u omdat het om

een jongen ging. De etnische Macedoniërs zouden niet willen dat Albanese jongens geboren worden. U richtte zich niet tot de bevoegde instanties om hiertegen klacht in te dienen. Daarnaast speelden tevens economische motieven en het feit dat uw echtgenoot gediscrimineerd werd mee in uw beslissing het land te verlaten. Op 24 februari 2010 verliet u samen met uw echtgenoot en jullie minderjarige dochter Macedonië en reisden jullie naar België. Op 26 februari 2010 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u het Macedonische paspoort neer van u en uw dochter en uw Macedonische identiteitskaart. U bent tevens in het bezit van een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u momenteel zwanger bent en de vermoedelijke bevalling is voorzien op 28 november 2010.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (G.Z.) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen die u in Macedonië kende met de autoriteiten afgelegd op het Commissariaat-generaal op **meerdere essentiële punten** niet stroken met de verklaringen door u in dit verband afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal voor een diefstal van een lot telefoons tijdens uw legerdienst door een militaire rechtbank te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien dagen. U zat deze straf uit in december 1994. Vervolgens werd u voor diezelfde feiten - waarvoor u reeds werd veroordeeld - van 1995 tot heden door de Macedonische politie actief gezocht. Zo kwamen zij gedurende al die tijd (van 1995 tot uw vertrek) elke twee à drie dagen naar u zoeken bij familie en kennissen. Ze vaardigden voor deze feiten tevens een arrestatiebevel tegen u uit. Als gevolg hiervan diende u steeds van woonplaats te veranderen en was u zelfs genooddaakt lange tijd in Kosovo te gaan wonen. U voegde er nog aan toe dat deze feiten het hoofdmotief vormden voor uw vertrek uit Macedonië in februari 2010 (CGVS, p.2-5; p.7). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken repte u evenwel over dit alles met geen woord. Nochtans werd toen actief gepolst naar uw vrees bij terugkeer naar Macedonië en de problemen die u in dit verband hebt gekend. U verklaarde toen nooit door een rechtbank in Macedonië te zijn veroordeeld en nooit in de gevangenis te hebben gezeten. Op de vraag of u in Macedonië ooit problemen kende met de politie antwoordde u eveneens ontkennend (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1 tot 3.9). Geconfronteerd met deze zeer ernstige tegenstrijdigheden in uw relaas, stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet wou aanhalen. U wou dit deel van uw verhaal pas vertellen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2, 3 en 7). Deze uitleg is evenwel totaal onafdoende. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u bij terugkeer naar Macedonië problemen vreest of riskeert. Deze verklaringen werden bovendien door u ter akkoord ondertekend. Uw verklaringen aangaande uw beweerdde problemen met de Macedonische politie afgelegd op het Commissariaat-generaal waren daarenboven nog op andere punten ontoereikend. Zo is het op zich reeds zeer weinig geloofwaardig dat u door de Macedonische politie gedurende niet minder dan vijftien jaar actief zou zijn gezocht voor een diefstal waarvoor u reeds in het verleden werd veroordeeld en waarvoor u uw straf reeds hebt uitgezeten. U verklaarde tevens voor deze problemen met de Macedonische politie twee jaar geleden een advocaat onder de arm te hebben genomen. U slaagde er vervolgens evenwel niet in de naam of andere contactgegevens van deze persoon te geven (CGVS, p. 4). U slaagde er tot slot ook niet in enig stavingsdocument van deze problemen neer te leggen, dit ofschoon u bijvoorbeeld verklaarde dat er reeds lange tijd een arrestatiebevel tegen u voor deze feiten werd uitgevaardigd (CGVS, p. 4). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de Macedonische politie. Deze vormden luidens uw verklaringen het hoofdmotief voor uw vertrek uit Macedonië (CGVS, p. 7). Deze vaststelling ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

U verwijst tevens naar het verlies van uw ongeborn kind en de gezondheidsproblemen van uw echtgenote als bijkomend motief voor uw vertrek uit Macedonië. Uw echtgenote werd opgenomen met een bloeding in het hospitaal tijdens haar zwangerschap. Uiteindelijk verloor zij het kind. U wijt dit aan het feit dat zij onvoldoende medisch behandeld zou zijn (CGVS, p. 8). U hekelt in dit verband tevens

het feit dat dit kind werd weggenomen zonder uw uitdrukkelijke toestemming (CGVS, p. 8). Ook wat dit betreft moet worden vastgesteld dat u deze beweringen geenszins aannemelijk kon maken. Zo slaagde u er vooreerst niet in de naam van de arts(en) te geven die deze ingreep zouden hebben uitgevoerd (CGVS, p. 8). Ook de naam van het hospitaal in Skopje waar deze ingreep zou plaatsgevonden hebben, was u onbekend (CGVS, p. 8). U slaagde er evenmin in deze gebeurtenis duidelijk in de tijd te situeren (CGVS, p. 8). U en uw echtgenote lieten tevens na deze feiten naderhand aan te kaarten. Zo richtten jullie zich bijvoorbeeld niet tot de directie van het hospitaal of tot de autoriteiten om deze feiten onder de aandacht te brengen en/of een klacht in te dienen. U deed dit niet omdat u zelf door de politie gezocht werd en uw echtgenote diende geen klacht in omdat, als ze dit zou gedaan hebben, men haar vragen over u zou stellen (CGVS, p.8-9). Gezien hierboven reeds gebleken is dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u door de politie gezocht wordt, kan er evenmin aan de reden waarom u geen klacht indiende geloof gehecht worden. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde medische problemen ernstig in het gedrang komt. Dat hieraan slechts weinig geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat u evenmin documenten aanbracht die deze beweerde medische problemen van uw echtgenote en uw stelling dat zij onvoldoende medische zou behandeld zijn, zouden kunnen ondersteunen. U verklaarde in dit verband dat noch het hospitaal in Kumanovë, noch het hospitaal in Skopje ooit enig document aan uw echtgenote zouden gegeven hebben waardoor haar ziekenhuisverblijf niet kon gestaafd worden (CGVS, p. 9). Uw echtgenote legde hierover evenwel andere verklaringen af. Zij stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet dat zij wel degelijk van beide hospitalen een attest van opname en verblijf ontving (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Zij liet evenwel beide documenten achter in Macedonië (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Er werd uw echtgenote vervolgens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd deze documenten naar België te laten opsturen en voor te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. Zij kreeg tien werkdagen de tijd om de originele stukken aan te brengen (CGVS echtgenote, p. 5). Tot op heden werden deze documenten niet voorgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Het door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet door mij betwist."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststelling te doen wijzigen. De identiteit en nationaliteit van u en uw minderjarige dochter worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat **u zwanger bent en de vermoedelijke bevalling is voorzien op 28 november 2010.**"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste verzoekende partij ontkent niet dat hij zijn problemen heeft verzwegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens hem is verweerder dus niet in staat de vragenlijst te gebruiken als vergelijkingselement. Dat hij van zijn vervolging aanvankelijk geen gewag maakte stelt verweerder niet vrij van het onderzoek van de asielaanvraag onder deze nieuwe invalshoek. Eerste verzoekende partij is zich ervan bewust dat het belangrijk is bewijselementen aan te brengen en stelt in het verzoekschrift dat hij zal trachten de nodige bewijsstukken te bekomen, "met name door de tussenkomst van de advocaat op dewelke hij beroep had gedaan".

Tweede verzoekende partij stelt dat zij thans tracht de medische getuigschriften betreffende haar dubbele hospitalisatie te bekomen. Deze getuigschriften zouden moeten voldoen om het drama dat zij heeft beleefd waarschijnlijk te maken en misschien de verklaring geloofwaardig te maken dat zij slachtoffer werd van een aan haar etnische afkomst te wijten nalatigheid.

Verzoekende partijen stellen te behoren tot de Albanese minderheid in Macedonië. Verweerder heeft volgens hen nagelaten de vraag om subsidiaire bescherming op deze grond te onderzoeken. Zij betogen dat dit verzuim op zichzelf de nietigverklaring van de betwiste beslissing rechtvaardigt.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen zich niet vinden in de motieven van de bestreden beslissingen. Aldus roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van deze beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande zijn problemen met de autoriteiten in Macedonië, afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), op meerdere essentiële punten niet stroken met zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst. Zo verklaarde hij bij het CGVS dat hij in 1994 door een militaire rechtbank zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien dagen voor een diefstal tijdens zijn legerdienst, dat hij deze straf zou hebben uitgezeten en dat hij sedertdien – van 1995 tot heden – actief zou zijn gezocht door de Macedonische politie. Zij zouden hem al die tijd iedere twee tot drie dagen zijn komen zoeken bij familie en kennissen en jegens hem een arrestatiebevel hebben uitgevaardigd. Het voorgaande zou volgens eerste verzoekende partij de hoofdreden hebben gevormd voor zijn vertrek uit Macedonië. In de vragenlijst repte eerste verzoekende partij over dit alles echter met geen woord. Integendeel verklaarde hij, wanneer hiernaar actief werd gepolst, uitdrukkelijk in Macedonië nooit door een rechtbank te zijn veroordeeld, er nooit in de gevangenis te hebben gezeten en er nooit zulke problemen te hebben gekend met de autoriteiten. De voormelde vaststellingen worden door verzoekende partijen niet betwist. Hun stelling dat verweerder de vragenlijst niet als vergelijkingselement mocht gebruiken kan niet worden aanvaard. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De commissaris-generaal benadrukt voorts terecht dat dit uitdrukkelijk aan eerste verzoekende partij werd verduidelijkt omdat hij bij het invullen van de vragenlijst werd geadviseerd steeds de waarheid te vertellen en de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom hij bij een terugkeer naar Macedonië problemen vreest of riskeert. Aangezien eerste verzoekende partij, zo blijkt uit het voorgaande, desalniettemin niet enkel naliet zijn bij het CGVS aangevoerde problemen in de vragenlijst te vermelden doch tevens uitdrukkelijk en eenduidig

ontkende ooit dergelijke problemen te hebben ondervonden in Macedonië, kan hieraan niet het minste geloof worden gehecht.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal terecht dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij gedurende niet minder dan vijftien jaar gezocht zou zijn voor een diefstal waarvoor hij in het verleden reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien dagen en die straf reeds had uitgezeten. Voorts wordt met recht vastgesteld dat eerste verzoekende partij enerzijds beweerde dat hij in het kader van deze problemen twee jaar geleden een advocaat onder de arm zou hebben genomen doch er anderzijds niet in slaagde de naam of contactgegevens van deze advocaat te geven.

Daar waar eerste verzoekende partij in het verzoekschrift aankondigt dat hij zal trachten de nodige bewijsstukken te bekomen dient te worden vastgesteld dat hij tot op heden in gebreke blijft ook maar enig bewijskrachtig document neer te leggen ter ondersteuning van zijn beweerde problemen, en dit ofschoon hij, zoals met reden wordt aangestipt door de commissaris-generaal, bijvoorbeeld verklaarde dat reeds lang een arrestatiebevel jegens hem zou zijn uitgevaardigd. Verweerder vraagt zich in deze de terechte vraag hoe verzoeker thans wel meent dat hij, teneinde de nodige bewijsstukken te bekomen, een beroep zou kunnen doen op de advocaat die hij onder de arm zou hebben genomen in Macedonië nu uit het voorgaande blijkt dat hij noch diens naam, noch diens contactgegevens kent.

Verweerder wordt tevens bijgetreden waar deze vaststelt dat tweede verzoekende partij in het verzoekschrift weliswaar verklaart dat zij thans tracht medische getuigschriften te bekomen betreffende haar dubbele hospitalisatie, doch tot op heden in gebreke blijft om deze stukken neer te leggen. Voor het overige laten verzoekende partijen de motieven op grond waarvan werd besloten dat zij hun beweringen aangaande het verlies van hun ongeborn kind en de gezondheidsproblemen van tweede verzoekende partij geenszins aannemelijk konden maken, onverlet. De commissaris-generaal motiveert in dit kader met recht dat (i) eerste verzoekende partij er niet in slaagde de naam te geven van de arts die de ingreep zou hebben uitgevoerd (ii) de naam van het ziekenhuis in Skopje waar de ingreep zou hebben plaatsgevonden eveneens onbekend was aan eerste verzoekende partij (iii) eerste verzoekende partij deze gebeurtenis evenmin duidelijk kon situeren in de tijd (iv) verzoekende partijen tevens nalieten deze feiten naderhand aan te kaarten, waarbij gelet op het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan de reden waarom zij geen klacht indienden (v) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende de vraag of de ziekenhuizen waarin tweede verzoekende partij zou zijn opgenomen aan haar al dan niet documenten zouden hebben uitgereikt.

Op basis van de voorgaande vaststellingen heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen ingeroepen vluchtmotieven, alsook dat in hunner hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast inzake de subsidiaire beschermingsstatus rust, net als deze inzake de vluchtelingenstatus, in beginsel op verzoekende partijen zelf. Waar zij op louter algemene wijze verwijzen naar hun etnische aanhorigheid dient te worden opgemerkt dat zij nergens in concreto onderbouwen en niet het minste element bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij louter op grond van hun etnie een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun concrete asielmotieven en in acht genomen dat er in het dossier voor het overige geen elementen voorhanden zijn die hierop wijzen, oordeelde de commissaris-generaal met recht dat verzoekende partijen niet aantonen dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De bestreden beslissingen worden gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS